

Jazz al Camp

EL VENDRELL I LA POBLA DE MAFUMET

El proppassat estiu dos importants esdeveniments musicals han tingut lloc a les nostres contrades: el I Festival Internacional de Jazz del Vendrell i el II Festival de Jazz a l'aire lliure de la Pobla de Mafumet. Cal fer constar, a priori, que no som els més indicats per fer la crítica musical, que suposem ja faran els entesos on sigui. Voldríem, només, esmentar la notícia, ultra el valor informatiu, és clar tot oferint un parell de pinzellades dels actes.

AL VENDRELL TAMBÉ HI HA JAZZ O EL DRAC SURT DE LA COVA

Tabaris Club. Ran de la platja i molt a prop del llac o toll emmerletat, per no dir un altre mot molt semblant fònicament. Munions de peixos a la recerca de les engrunes de pa que llencen els vailets i estols de noies recepcionistes amb la samarreta anunciant el I Festival Internacional. El Centre d'Iniciatives Turístiques i la Cova del Drac de Barcelona s'han donat la mà per portar al Camp de Tarragona a grups (Modern Jazz Sextet, Count Basie Reunion, Barcelona Traction, Locomotora Negra Jazz Band...) i figures (Benjamín & Ivan Bargas, Reverend Cleophus Robinson & His Congregation, Marion Williams...), reconegudes arreu. Bona fresca amb l'aixopluc verd de pins immensos i ritme a l'espai. El públic, el "selecte" i el "normal", reacciona. Els intèrprets sembla que s'hi aboquen. Les Voll Damm van de mà en mà durant els intervals que els negres reposen. Jo Jones fa de les seves amb la bateria mentre les ones acaronen les barques amb tota la tranquil·litat mediterrània possible. Bona organització i expectació en els neòfits. Poca gent, silenci i aplaudiments a manta. No és Sant Sebastià amb els seus grans festivals, però, dins les comparacions, el drac fa miracles i rebruny el variable so jazzístic.

ELS JOVES D'ARA VAN A TAIZÉ, CANET I LA POBLA DE MAFUMET

Dissortat eslògan, que es comentà jocosament pels pocs espectadors del recital a l'aire lliure, amb un cadafal enlairat al centre d'una porteria del camp de futbol local. Què trons té a veure Taizé amb Canet? Els joves d'ara també van a París, a Londres o a Kuala-Lumpur, i hom no relaciona pas aquests indrets, per més bona volun-

tat (de les quals l'infern n'és ple) que hi possin els "publicistes".

El programa del II Festival fou més aviat pobret. Gairebé tots els intèrprets actuaren a finals d'agost a la cinquena nit de jazz de Cardedeu, i dos d'ells (Lou Benet i Al Jones) ho fan diàriament a Cambrils, si no recordo malament en un club nocturn. Tete Montoliu, encarcerat com un ninot i amb un mestratge genial; Eric Peter acaronent l'instrument com el biòleg el microscopi; i un holandès, Per Wyborys, embriagat de música a la bateria, oferiren unes estones delicioses, en les quals el temps s'escanyava i no corria. El Modern Jazz Quintet de Terrassa fou un altre dels assistents que s'arrossegaren el públic. No és casual que a Terrassa, amb un centre de tanta tradició com La Cava del Jazz, arrelí el jazz amb tota la ingenuïtat i senzillesa dels primers temps: la puresa original. Finalment cal remarcar la presència de la noia brasilera Erika que, acompanyada per Tete Montoliu, oferí un estol de cançons comercials del Brasil, des de la sintonia d'Orfeo Negro a les més conegudes i actuals. Malgrat la divina veu d'Erika, alguns dels espectadors trobarem que "allò" tot i l'alleugeriment que comportava respecte al programa, no encaixava pas massa amb la nit de jazz que tots esperàvem.

I PER POSTRES JAZZ A BARCELONA

Aquests dies (els de la notícia de la suspensió de les "Sis hores de cançó a Reus"), hom comenta ja a Barcelona dos importants actes jazzístics: l'habitual festival anual al Palau de la Música i un recital fora de sèrie al Palau dels Esports de Montjuïc, a càrrec dels millors concertistes actuals.

A la nostra contrada, amb aquests dos recitals força ben acollits pels assistents, s'ha pogut constatar com si es presenten, popularment, espectacles musicals especialitzats amb una mínima garantia de professionalitat, "la gent", o sigui tots els qui ens agrada la música responen/responem. Ultra les situacions contextuais: manca d'ensenyament musical a primària i secundària, elitisme a la pràctica d'aquesta art, etc., els actes musicals ens han fet pensar en una organització musical vallenga que es mou silenciosament i, els fets ens ho demostren, la labor musical a efectuar és força extensa i important. Ens referim a l'Aroma Vallenga que amb jazz, folk, soul, pop o clàssica podria començar a pensar, en aquestes nits d'hivern que tenim, si fora possible d'organitzar alguna cosa musical la propera temporada d'estiu a Valls.

Josep M. Figueres